

Sygn. akt IV U 301/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 listopada 2018r. w S.

odwołania A. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 13 lutego 2018 r. Nr (...)

w sprawie A. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do dodatku pielęgnacyjnego

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustala prawo A. A. do dodatku pielęgnacyjnego do dnia 28 lutego 2019r.;

II. w pozostałej części oddala odwołania.

Sygn. akt IV U 301/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 13 lutego 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ponownie ustalił A. A. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 1 lutego 2018r. do 28 lutego 2019r. oraz dodatek pielęgnacyjny do 31 sierpnia 2018r.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła A. A. wnosząc o jej zmianę i ustalenie jej prawa do dodatku pielęgnacyjnego na stałe. W uzasadnieniu stanowiska wskazała, że jej stan fizyczny oraz psychiczny jest bardzo zły i nie rokuje poprawy. W 2003r. uległa wypadkowi komunikacyjnemu, doznając m. in. wielonarządowego urazu czaszkowego – mózgowego, złamań kilku żeber oraz wstrząsu krwotocznego. Podniosła, iż występujące u niej schorzenia ortopedyczne i psychiczne, a także przeżyty rak złośliwy jelita grubego skutkują dalszą niezdolnością do samodzielnej egzystencji (odwołanie k.1-2 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie wobec niewniesienia przez ubezpieczoną sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.3-4 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona A. A. ma (...) lat i od 1 stycznia 2004r. pobiera rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy wraz z dodatkiem pielęgnacyjnym (bezsporne, akta rentowe). Upřednio, ubezpieczona uprawniona była do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i dodatku pielęgnacyjnego, co było skutkiem uznania jej przez lekarza orzecznika ZUS za osobę całkowicie niezdolną do pracy i samodzielnej egzystencji (orzeczenie lekarza orzecznika z 25 stycznia 2016r. i decyzja z 12 lutego 2016r. o przyznaniu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i dodatku pielęgnacyjnego na okres od 31 stycznia 2016r. do 31 stycznia 2018r. k.148-149 I tom akt rentowych).

W dniu 5 stycznia 2018r. ubezpieczona wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i dodatku pielęgnacyjnego na dalszy okres (wniosek k.70 II tom akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 29 stycznia 2018r. ustalił, że ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy do dnia osiągnięcia wieku emerytalnego oraz niezdolna do samodzielnej egzystencji do 31 sierpnia 2018r. (orzeczenie lekarza orzecznika z 29 stycznia 2018r. k.72 II tom akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 13 lutego 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. ponownie ustalił A. A. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do 28 lutego 2019r. i prawo do dodatku pielęgnacyjnego do 31 sierpnia 2018r. (decyzja z 13 lutego 2018r. k.73 II tom akt rentowych).

Ubezpieczona w 2003r. w wyniku wypadku komunikacyjnego przeżyła ciężki uraz wielonarządowy ,tj. uraz czaszkowo-mózgowy ze stłuczeniem i obrzękiem mózgu, złamaniem kości czaszki, złamaniem łopatki lewej z rozerwaniem stawu obojczykowo-barkowego lewego i uszkodzeniem splotu ramiennego z następowym niedowładem kończyny górnej lewej oraz uraz klatki piersiowej ze złamaniem żeber z krwiakiem lewej jamy opłucnowej i niewydolnością oddechową. W następstwie przebytego urazu u ubezpieczonej rozwinął się zespół po wstrząśnieniu mózgu F07.2. Z powodu pourazowych organicznych zaburzeń osobowości i zachowania ubezpieczona była hospitalizowana psychiatrycznie (w 2004r.). Leczenie psychiatryczne kontynuuje w (...). W obrazie klinicznym dominuje spowolnienie psychoruchowe, trudności w koncentracji, osłabienie pamięci świeżej i trwałej, wzmożona pobudliwość psychiczna ze skłonnością do reakcji dysforycznych. W trakcie przedmiotowego badania ubezpieczona ujawniła nasiloną męczliwość psychiczną i trudności z umiejscowieniem na siatce czasu ważnych wydarzeń z jej życia. W badanie psychologiczne ubezpieczonej wykazało istotne osłabienie pamięci krótkotrwałej i trwałej odpowiadające otepieniu lekkiego stopnia. W dniu 11 stycznia 2018r. ubezpieczona przeżyła leczenie operacyjne raka esicy – laparoskopowa resekcja esicy z zespoleniem jelitowym koniec do końca, bez leczenia uzupełniającego. Aktualnie wymaga dalszej kontroli i diagnostyki onkologicznej. W badaniu przedmiotowym neurologicznym stwierdzono u ubezpieczonej spowolnienie psychoruchowe, mowę z cechami dyzartrii, proksymalny niedowład lewej kończyny górnej z zachowaniem funkcji chwytnej ręki, utrwalony przykurcz zgięciowy w stawie barkowym i łokciowym, niewielki niedowład lewej kończyny górnej, nieprawidłową próbę Romberga, a także niewydolny i chwiejny chód. Ubezpieczona porusza się z pomocą laski, widoczne są u niej objawy niedołęstwa i bezradności. Wymaga stałej opieki i pomocy innych osób przy wykonywaniu podstawowych czynności życiowych w domu i poza nim. Powyższe schorzenia - w obecnym stanie zaawansowania – powodują u ubezpieczonej niezdolność do samodzielnej egzystencji do 30 czerwca 2021r. Z uwagi na stan psychiczny ubezpieczona nie była w stanie zrozumieć treści orzeczenia lekarza orzecznika ZUS (opinia biegłych z zakresu onkologii i neurologii k.19 akt sprawy oraz opinia biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii k.43-44 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej A. A. podlegało w części uwzględnieniu.

Zgodnie z art.75 ust.1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r., poz.748 ze zm.) dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta uznana została za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia, przy czym w myśl art.13 ust.5 w/w ustawy niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się w przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonej od decyzji organu rentowego wymagało ustalenia, czy ubezpieczona A. A. jest niezdolna do samodzielnej egzystencji w dłuższej perspektywie czasowej niż do 31 sierpnia 2018r., a jeżeli tak, to jaki jest przewidywany okres trwania tej niezdolności. W tym celu Sąd zasięgnął opinii biegłych z zakresu onkologii, neurologii, psychiatrii i psychologii. Sporządzone na tę okoliczność, opinie biegłych dały podstawy do ustalenia, że ubezpieczona jest nadal niezdolna do samodzielnej egzystencji. Biegli z zakresu onkologii i neurologii wskazali, że stwierdzone schorzenia w aktualnym stopniu ich zaawansowania powodują naruszenie sprawności organizmu ubezpieczonej kwalifikującym do orzeczenia niezdolności do samodzielnej egzystencji do 31 stycznia 2020r. Natomiast, bieli psychiatra i psycholog wskazali, że przewidywany okres trwania u ubezpieczonej niezdolności do samodzielnej egzystencji to 30 czerwca 2021r.

Analizując powyższe opinie biegłych Sąd doszedł do przekonania, że zasadnym jest przyznanie ubezpieczonej prawa do dodatku pielęgnacyjnego na dłuższy okres niż do 31 sierpnia 2018r., jednakże nie bezterminowo, jak o to wnioskowała ubezpieczona, ale do dnia, do którego ubezpieczona ma ustalone prawo do renty, czyli do dnia 28 lutego 2019r. Jak bowiem wynika z przytoczonej wyżej regulacji ustawowej, prawo do dodatku pielęgnacyjnego przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, a zatem prawo do dodatku nie może być przyznane na okres dłuższy niż prawo do wskazanego świadczenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w punkcie I wyroku, a w pozostałym zakresie oddalił odwołanie jako nieuzasadnione– pkt II sentencji wyroku.